

Dierenlief of dierenleed?

Dat wij mensen soms met onze emoties in de knel kunnen komen is voor een ieder herkenbaar. Maar hoe is dat voor dieren, denk ik wel eens.

Een aantal jaren geleden had ik een overlijden in behandeling waar honden een grote rol in het gezin hadden. De dag van de plechtigheid moesten we daarom de hond des huizes er ook eigenlijk wel in betrekken vonden wij allemaal.

Er werd besloten dat de hond meeding naar het samenzijn en de begrafenis. Tijdens de dienst week het dier niet van de zijde van zijn bazinnetje. Hij lag geduldig aan haar voeten en je hoorde hem niet. Toen we naar buiten gingen liep de hond mee naar het graf, toen daar de rituelen waren afgehandeld en we allemaal bij het open graf langsliepen om afscheid te nemen zat het dier weer trouw naast zijn vrouwtje. We namen afscheid en liepen vervolgens naar de ruimte voor een bakkie troost. Nadat we een meter of 10 van het graf verwijderd waren, draaide de hond zich in 1 keer om, liep terug naar het graf, ging er recht voor zitten en blafte 3 keer. Vervolgens kwam het trouwe dier weer bij ons lopen. Met dat ik dit schrijf krijg ik weer kippenviel. Wat ging er in zijn koppie om, wat een emotie zeg.

Toen mijn (stief)broer verongelukte was zijn hondje helemaal ontdaan van de omstandigheden destijds. Mijn broer werd thuis opgebaard, de hond werd opgepakt zodat hij in de kist kon kijken, wat een vreselijk emotioneel moment was dat zeg, hij jankte en was blij tegelijk. Heel bizar en zo waardevol tegelijk. Wat een liefde spatte daar vanaf zeg.

Daar kunnen wij mensen nog wat van leren.

Wij kunnen er van alles van vinden, maar de trouwheid en liefde die je terugkrijgt van zo'n dier is onmeetbaar.

Toen onze jongste hond Djaro kwam te overlijden, kwam zijn oudere broer Whisper letterlijk afscheid nemen,

hij snuffelde aan het levenloze lichaam en zag dat hij zijn kameraadje was verloren. Maar het was goed, hij had er vrede mee, is een paar dagen van slag geweest maar pakte zijn leven weer goed op.

Deze dingen laten mij niet los, deze echte liefde is zo puur.

Zo mooi om te zien, dat je soms denkt dat ze meer gevoel hebben dan wij mensen.

Ik weet in ieder geval wel, dat je deze dieren ook de tijd moet geven om daadwerkelijk afscheid te nemen van hun baasje of bazinnetje, we mogen hier niet aan voorbij gaan. Ook niet als ze zelf het leven moeten loslaten, toen mijn trouwe viervoeter (Whisper) het leven los moest laten en bij de arts op de tafel lag, heb ik zijn kop vastgepakt en hem bedankt voor alle mooie momenten die we samen mochten beleven. Hij keek me nog 1 keer aan om mij te bedanken en sliep vredig in.

Dat is ondanks het leed toch pure liefde?